

گفت و گو با اولین خانمی که مرکز مراقبت های طولانی مدت را در کشور راه اندازی کرده است

نقش مهر روی بوم درد

پرستاری که به مراقبت، معنایی دیگر بخشید

راهنما سردار را شاید شما هم به این مشکل برخورد کرده باشید که بعد از یک مدت، در حالی که بیماران هنوز به مراقبت های بیمارستانی نیاز دارد، مجبور باشید او را ترخیص کنید. در این شرایط به دنبال یک راه حل یا محلی یا آدم هایی هستید که بتوانند کمکتان کنند. جایی که خارجی ها به آن می گویند «هاسپیس» و به زبان خودمان می شود مرکز مراقبت های طولانی مدت. در مشهد یک خانم پرستار پیدا شده است که به عنوان اولین زن در این مسیر قدم گذاشته و چند ماهی می شود که مرکزی را راه اندازی کرده است. منیره وفائی، هر چند که مسیری پر فراز و نشیب را طی کرده تا توانسته بیست تخت را فعال کند ولی در صدد ۱۰۰ تخت کردن و افزایش خدماتی است که خیلی وقت ها سبب نجات از مرگ زندگی دوباره خیلی از بیماران شده است.

منیره وفائی، متولد ۱۳۶۰، پرستاری با بیش از دو دهه تجربه، مادر دو پسر ۸ و ۱۳ ساله، با سرمایه گذاری شخصی و همراهی همسر مهماندارش و تیمی دلسوز، مرکز هاسپیس را در مشهد بنیان نهاده که هدف آن ارائه خدمات مراقبتی است. او معتقد است این کار، بیش از هر چیز نیازمند عشق و خیرخواهی است.

خانه ای برای مراقبت های خاص

خود را طی کنند. همچنین بیماران ناتوان، صعب العلاج یا وابسته به تخت نیز تحت مراقبت قرار می گیرند. نوع خدمات شامل بیماران خوش خیمی است که با مراقبت های اولیه و کوتاه مدت بهبود می یابند، و نیز بیماران بدخیم، که به دلیل عوارض بیماری های چندانگانه، اختلالات دارویی، یا نیاز به توان بخشی و ارتوپدی، نیازمند مراقبت های گسترده تری هستند. در این مدت، طولانی ترین دوره بستری مربوط به بیماری بوده که دچار سکت مغزی شده است و همچنین بیمار ۳۸ ساله ای که بر اثر تصادف دچار آسیب های شدید شده است و به مراقبت طولانی مدت نیاز دارد.

راه اندازی کردیم. رواج فرهنگ استفاده از مراکز درمانی غیربیمارستانی، انگیزه ای برای خانم وفائی شد تا مرکزی به سبک هاسپیس راه اندازی کند؛ مرکزی با بیست تخت که در رؤیای توسعه و رسیدن به صد تخت است. «هاسپیس یک مرکز درمانی نیست، بلکه محلی برای مراقبت های پس از درمان است. بیماران و مراجعانی پذیرش می شوند که به یک ثبات نسبی در روند درمان رسیده باشند و به مراقبت های تسکینی نیاز دارند. مرکز ما خدمات مراقبتی به بیمارانی ارائه می کند که روند تشخیص و درمانشان در بیمارستان انجام شده و پس از ترخیص، به حمایت نیاز دارند تا دوران نقاهت

خانم وفائی از سال ۹۸ می گوید و وحشت از سرایت بیماری کرونا که باعث شد نگهداری از بیماران در فضایی غیر از بیمارستان با استقبال روبه روشود. «شیوع کرونا، من و همکارانم را به خانه های مردم کشاند. البته من هم در همان بچوبه کرونای دلتا گرفتم و تا مرگ پیش رفتم. در دوران کرونا به دلیل اعزام هایی که می شدم بین مردم اعتماد کسب کردم و اغلب من را شناختند. بعد از آن با همسرم کارمان را در همان سال با خدمات پرستاری شروع کردیم و ابتدا مرکز "ارائه مراقبت های پرستاری در منزل" را

مراقبت درست؛ شرط بهبودی

مستقیم به حلق بیمار می ریختند. همین موضوع باعث شده بود غذا وارد ریه های این بیمار شود و او با عفونت شدید ریه نزد ما بیاید. خدا را شکر که توانست بهبود پیدا کند.»

خانم وفائی، با خاطره ای از ناآگاهی خانواده در مراقبت از بیمارشان همراه می شود: «بیماری که سوند معده به او متصل بود، خانواده اش فیلمی فرستاده بودند که در آن سوند را برداشته و قیفی را جایگزین کرده بودند؛ سپس سوپ را

«همه چیز درمان نیست؛ گاهی مراقبت از درمان مهم تر است.» این جمله، در میان صحبت های